

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาบุคคลให้มีคุณภาพที่ดีย่อมเป็นรากฐานอันสำคัญ ที่จะช่วยทำให้การพัฒนาประเทศเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ปัจจุบันประเทศไทยได้ตระหนักถึงคุณค่าของเด็ก และเยาวชนมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเตรียมให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ คือ มีความรู้ความสามารถ ประกอบไปด้วยคุณธรรม ขยันขันแข็งในการประกอบอาชีพการงานและเป็นผู้ที่มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

โรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นสถานการศึกษาที่มีหน้าที่ อบรมสั่งสอนนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 13-18 ปี โดยประมาณซึ่งนักเรียนที่มีอายุอยู่ในช่วงดังกล่าว จัดอยู่ในระยะของวัยรุ่น และถือว่าเป็นช่วงที่สำคัญที่สุดของการดำรงชีวิต เพราะเป็นช่วงระยะเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา จึงถือว่าเป็นช่วงชีวิตที่เป็นพื้นฐานของการเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในอนาคต

ในปัจจุบัน ปัญหาเสพติดเป็นปัญหาที่กำลังคุกคามทรัพยากรบุคคล และนับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนนักศึกษา และกลุ่มเยาวชนนอกโรงเรียน จากการสำรวจสภาพและปัญหาสารเสพติด ในกลุ่มเด็กและเยาวชนของกองสารวัตรนักเรียนกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พบว่าจำนวนเพิ่มของเยาวชนที่ติดสารเสพติดในปี พ.ศ. 2534 เพิ่มขึ้นเป็น 1 คนต่อวัน พ.ศ. 2535 เพิ่มขึ้นเป็น 2 คนต่อวันและในปี พ.ศ. 2536 เพิ่มขึ้นเป็น 3 คนต่อวัน ส่วนการที่จะทำให้หายจากการติดสารเสพติดมีเพียง 1 - 2 คนต่อปีเท่านั้น ซึ่งไม่ทันกับจำนวนผู้ติดสารเสพติดในแต่ละวัน (กรมวิชาการ , 2538) กลุ่มเยาวชนที่ติดยาเสพติดส่วนใหญ่เสพเฮโรอีน และสารระเหยซึ่งเป็นเยาวชนระดับอาชีวศึกษามากที่สุด รองลงมาได้แก่ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนั้นยังมีแนวโน้มการใช้สารเสพติดสูงขึ้นในกลุ่มที่มีอายุน้อยลงด้วย (นงนุช กาญจน์โรจน์ , 2537)

จากรายงานสถิติวิเคราะห์ระบบข้อมูลการติดยาเสพติดของประชากรที่เข้ารับการบำบัดจากสถานบำบัดรักษา 102 แห่ง ซึ่งศึกษาโดยกองบำบัดรักษา สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในปี พ.ศ. 2528 มีผู้ที่เป็นนักเรียนนักศึกษาจำนวนร้อยละ 2

และในปี พ.ศ. 2530 จากสถานบำบัดรักษา 113 แห่ง เป็นนักเรียนนักศึกษาจำนวน 887 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.53 และจากการสำรวจจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษา ในกลุ่มที่เป็นนักเรียนระหว่างปี พ.ศ. 2533 ถึง พ.ศ. 2536 พบว่า ในปี พ.ศ. 2533 มีจำนวน 448 คน ปีพ.ศ. 2534 มีจำนวน 697 คน ปี พ.ศ. 2535 มีจำนวน 1250 คน และในปี พ.ศ. 2536 มีจำนวน 2,060 คน เฉพาะในปี พ.ศ. 2536 เป็นผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา 170 คน ระดับมัธยมศึกษา 930 คน ระดับอาชีวศึกษาจำนวน 802 คน และอื่นๆ 158 คน (กรมวิชาการ, 2538)

สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย (Thailand Development Research Institute) ได้ประมาณการจำนวนผู้ที่ติดยาเสพติดของประเทศไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ. 2536 ว่ามีผู้ติดยาเสพติดขึ้นต่ำรวมทั้งสิ้น 1,267,590 คน และเมื่อจำแนกตามกลุ่มประชากรพบว่าเป็นนักเรียนนักศึกษาถึง 71,666 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มากเป็นอันดับสองรองจากกลุ่มผู้ที่อาศัยในชนบทที่มีจำนวน 920,204 คน (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด [ป.ป.ส.] , 2538) และจากการสำรวจข้อมูลในสถานบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดโดยกองบำบัดรักษา สำนักงาน ป.ป.ส. ได้ประมวลผลข้อมูลเมื่อ วันที่ 21 มีนาคม พ.ศ. 2537 พบข้อมูลที่สอดคล้องกันว่าแนวโน้มของการใช้ยาและสารเสพติดในกลุ่มนักเรียนมีจำนวนที่เพิ่มมากขึ้น ทั้งจำนวนผู้ที่เข้ารับการรักษ า ชนิดของยาเสพติดที่มีความรุนแรงขึ้น

ในปีพ.ศ.2528กรมสามัญศึกษาได้สำรวจสภาพปัญหาการใช้ยาในทางที่ผิดของนักเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานครทั้งหมดจำนวน 155,541 คน พบว่านักเรียนที่ตอบว่าใช้ยา 10 - 15 วัน หรือมากกว่า 15 วันก่อนการสำรวจ 1 เดือน จำแนกได้ดังนี้ บุหรี่ 5,138 คน สุรา 1,957 คน กัญชา 600 คน สารระเหย 215 คน ยากระตุ้น 94 คน เหล้าแห้ง 70 คน ยากล่อมประสาท 62 คน ใบกระท่อม 22 คน ผื่น 180 คนมอร์ฟิน 196 คน เฮโรอีน 1,076 คน และในปี พ.ศ. 2530 กรมสามัญศึกษาได้สำรวจสภาพปัญหาการใช้ยาในทางที่ผิดของนักเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดอีก โดยการสุ่มตัวอย่างทั่วประเทศจำนวน 30,097 คน จาก 50 โรงเรียน ปรากฏว่านักเรียนตอบว่าใช้ยา 10 ถึง 15 วัน หรือมากกว่า 15 วันก่อนการสำรวจ 1 เดือน ผลการสำรวจจำแนกได้ดังนี้ บุหรี่ 824 คน สุรา 318 คน กัญชา 81 คน สารระเหย 183 คน ยากระตุ้น 55 คน เหล้าแห้ง 30 คน ยากล่อมประสาท 31 คน ใบกระท่อม 29 คน ผื่น 20 คน มอร์ฟิน 17 คน และ เฮโรอีน 29 คน (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ , 2534) เมื่อเปรียบเทียบจากการศึกษา สองครั้งพบว่าการเสพยาเสพติดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คือ เพิ่มจากร้อยละ 0.14 ในปี พ.ศ. 2528 เป็นร้อยละ 0.61 ในปี พ.ศ. 2530 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที 17 เมษายน พ.ศ. 2538 ได้เสนอคำสัมภาษณ์ของนายบรรจง พงศ์ศาสตร์ อธิบดีอธิบดีกรมสามัญศึกษา ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา ความเป็น

กรมสามัญศึกษาได้ติดตามสถานการณ์ เรื่องยาเสพติดมาโดยตลอด และจากการรวบรวมข้อมูลของโรงเรียนหลายแห่งรวมทั้งจากผู้ปกครองนักเรียนได้แจ้งข่าวให้ทราบพบว่าโรงเรียนที่มีอัตราการแพร่ระบาดของยาเสพติดมากที่สุด จะอยู่ในกรุงเทพมหานคร โดยเฉพาะโรงเรียนประเภทหญิงล้วนและชายล้วน และจะมีการแพร่-ระบาดกันเป็นกระบวนการซึ่งเอเยนต์ผู้ค้ายาเสพติดจะบังคับนักเรียนให้เป็นตัวกลางขายยาเสพติดให้แก่เพื่อนนักเรียนด้วยกันเอง สำหรับประเภทของยาเสพติดที่แพร่ระบาดในโรงเรียนส่วนมากจะเป็นยาเสพติดประเภทยาบ้า หรือแอมเฟตามีน และเหล่านี้ ข้อมูลที่ได้รับขณะนี้พบว่า จำนวนนักเรียนที่ติดยาเสพติดนั้นเป็นเพียงส่วนน้อยคือร้อยละ 1 เท่านั้น แต่ก็มีความโน้มที่จะเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งทางกรมฯ ได้เร่งหาทางป้องกัน และแก้ไขปัญหายาอยู่แล้ว โดยให้ผู้บริหารโรงเรียนจับตาดูพฤติกรรมของนักเรียนอย่างใกล้ชิด หากเด็กคนใดมีพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นว่าติดยาเสพติดก็ให้ทางโรงเรียนส่งไปรักษา และเมื่อหายขาดแล้วให้เปลี่ยนโรงเรียนเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ โดยกรมฯ จะประกาศนโยบายให้โรงเรียนทราบอย่างชัดเจนว่า หากพบเด็กคนใดติดยาเสพติดให้โรงเรียนรักษาเด็กให้หาย ห้ามมิให้ไล่เด็กออกจากโรงเรียน เพราะจะยิ่งเป็นการเพิ่มปัญหาตามมาภายหลังได้ ดังนั้นเมื่อเด็กนักเรียนคนใดรู้ว่าติดยาเสพติดแล้วก็ให้แจ้งให้ทางโรงเรียนทราบ จะได้ช่วยกันหาทางรักษา และไม่ต้องเกรงกลัวว่าจะถูกโรงเรียนไล่ออก

จากข้อมูลการปราบปรามยาเสพติดของตำรวจภูธรจังหวัดขอนแก่น ในระหว่างปี พ.ศ. 2537 - 2538 ปรากฏผลตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการปราบปราม และการจับกุม คดียาเสพติด ในพื้นที่จังหวัดขอนแก่น ในปี พ.ศ. 2537 และปี พ.ศ. 2538

ชนิดยาเสพติด	พ.ศ. 2537		พ.ศ. 2538	
	จำนวนคดี	จำนวนผู้ต้องหา (คน)	จำนวนคดี	จำนวนผู้ต้องหา (คน)
เฮโรอีน	17	23	70	85
ฝิ่น	18	18	6	6
กัญชา	632	735	736	886
กัญชาสด	22	24	11	9
แอมเฟตามีน	318	362	365	388
สารระเหย	869	967	868	941

จากข้อมูลในตารางที่ 1 ข้างต้น คดีเกี่ยวกับยาเสพติดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในภาพรวมและจำนวนผู้ต้องหาเพิ่มขึ้นด้วย (สำนักงานจังหวัดขอนแก่น , 2538)

สถานการณ์ใช้สารเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดขอนแก่นโดยรวบรวมจาก การรายงานของกรมสามัญศึกษา ณ วันที่ 10 พฤศจิกายนพ.ศ. 2538 โดยได้รับรายงานจาก 17 โรงเรียนในจำนวนทั้งหมด 73 โรงเรียน พบว่ามีนักเรียนใช้สารเสพติดจำแนกได้ดังนี้คือ กัญชา 53 คน แอมเฟตามีน (ยาบ้า) 17 คน สารระเหย 39 คน บุหรี่และสุราจำนวน 945 คน รวมทั้งสิ้น 1,054 คน กรมสามัญศึกษา, 2538)

เยาวชนที่ติดยาเสพติดทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นยาเสพติดชนิดใดก็ตามล้วนมีพฤติกรรมเบื้องต้น คือ การหนีเรียน การขาดเรียน และเข้าจับกลุ่มมั่วสุมกับเพื่อนในแก๊งเดียวกันร่วมเสพยาไปด้วยกัน การหนีเรียนจึงเป็นพฤติกรรมเบื้องต้นที่จะทำให้เยาวชน ใช้สารเสพติดในที่สุด (สุรพงษ์ อัมพวันวงษ์ , 2537)

ปัญหาเสติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีแนวโน้มจะรุนแรงมากขึ้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาให้แก่เยาวชนซึ่งเป็นทรัพยากรบุคคลที่เป็นอนาคตของชาติ ทุกฝ่าย ตั้งแต่ รัฐบาล กระทรวงศึกษาธิการ และกรมสามัญศึกษาที่มีหน้าที่จัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาโดยตรง ได้กำหนดนโยบาย มาตรการ และแนวปฏิบัติในการป้องกันและดัดแก้ปัญหาดังกล่าว เพื่อให้โรงเรียนนำไปปฏิบัติ ซึ่งแต่ละโรงเรียนได้ดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดของนักเรียนโดยถือว่าเป็นงานนโยบายที่โรงเรียนจะต้องเร่งรัดดำเนินการให้ได้ผลมากที่สุด

แต่เนื่องจากโรงเรียนมัศึกษามีจำนวนถึง 2,323 โรงเรียน และกระจายอยู่ทั่วประเทศ (กรมสามัญศึกษา , 2538) โรงเรียนมัธยมศึกษาจึงมีสภาพ และความพร้อมแตกต่างกันทั้งในด้านบุคลากร งบประมาณ อาคาร สถานที่ ตลอดจนทรัพยากรในการบริหารอื่น ๆ โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในตัวเมืองหรือในชุมชนใหญ่ ก็มักจะเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่และมีความพร้อมมากกว่า โรงเรียนที่ตั้งอยู่นอกเขตชุมชน หรือในชุมชนขนาดเล็ก จากความแตกต่างของโรงเรียนดังกล่าวน่าจะเป็นเหตุทำให้การดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหานักเรียนติดยาเสพติดแตกต่างกันออกไปตามสภาพของโรงเรียน

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหาในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดขอนแก่น โดยศึกษาเปรียบเทียบการดำเนินการในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน คือ โรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดใหญ่ ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้

นอกจากจะเป็นประโยชน์ ในด้านการศึกษาวิจัยแล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เพื่อพัฒนางานดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดของนักเรียนในสถานศึกษาต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้ คือ

- 1) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหา ในการดำเนินการป้องกัน และแก้ปัญหายาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น
- 2) เพื่อเปรียบเทียบ การดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีขนาดแตกต่างกัน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

โรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีขนาดแตกต่างกัน มีการดำเนินการและปัญหาในการดำเนินการป้องกัน และแก้ปัญหายาเสพติดแตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

- 1) ประเด็นที่ศึกษา ทำการศึกษาการดำเนินการป้องกัน และแก้ปัญหายาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามแนวนโยบายมาตรการและแนวปฏิบัติของรัฐบาลกระทรวงศึกษาธิการ และกรมสามัญศึกษา ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของโรงเรียนมัธยมศึกษาเท่านั้น
- 2) กลุ่มประชากร ป้าหมายที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ ข้าราชการครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในจังหวัดขอนแก่น
- 3) ตัวแปร ในการวิจัยครั้งนี้ คือ
 - ตัวแปรต้น ได้แก่ ขนาดโรงเรียน
 - ตัวแปรตาม ได้แก่ การดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติด ในโรงเรียนและปัญหาในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดในโรงเรียน
- 4) ช่วงเวลาของการวิจัยครั้งนี้ ได้ดำเนินการในปีการศึกษา 2539 จนถึงวันเก็บข้อมูล

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

- 1) การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา การดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา ในจังหวัดขอนแก่น โดยไม่รวมถึงโรงเรียนมัธยมศึกษาที่สังกัดกองการศึกษาพิเศษ

2) การวิจัยครั้งนี้ เชื่อว่าผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน ตอบคำถามด้วยความรู้สึกนึกคิดของตนเองอย่างอิสระ และให้ความร่วมมือในการตอบคำถาม ตรงตามความจริง และคำตอบในแบบสอบถามทุกเรื่องเชื่อถือได้

3) การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาทั้งยาเสพติดให้โทษผิดกฎหมาย และยาเสพติดให้โทษไม่มีผิดกฎหมาย ที่ระบาดแพร่หลายในโรงเรียนในปัจจุบัน คือ ผีนุ่ เฮโรอีน มอร์ฟีน กัญชา แอมเฟตามีน(ยาบ้า) สารระเหย ยาระงับประสาท และยานอนหลับ อีเฟดริน ยาแก้ปวด สุรา และบุหรี่

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1) ยาเสพติด หมายถึง ยาหรือสารเสพติดที่แพร่ระบาดในโรงเรียนมัธยมศึกษา เช่น ผีนุ่ มอร์ฟีน เฮโรอีน กัญชา แอมเฟตามีน (ยาบ้า) ยาระงับประสาทและยานอนหลับ สารหลอนประสาท (แอล.เอส.ดี.) ยาแก้ปวด อีเฟดริน (ยาอี) สารระเหย เหล้าเบียร์ และ บุหรี่ ฯลฯ

2) ผู้ติดยาเสพติด หมายถึง ผู้ซึ่งใช้ยาเป็นประจำจนเป็นนิสัย จนร่างกายและจิตใจ ขึ้นกับยา และเมื่อขาดยาแล้วจะมีอาการขาดยา (Withdrawal symptoms)

3) การเสพยา หมายถึง การรับยาเสพติดให้โทษเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ๆ หรือมีอาการติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งสามารถตรวจสอบและแสดงผลได้ตามหลักวิทยาศาสตร์ การแพทย์

4) การดำเนินการ หมายถึง การวางแผน การจัดตั้งองค์กร การจัดกิจกรรม การประสานงาน การบริหารงบประมาณ การควบคุมติดตามและรายงานผล และการประชาสัมพันธ์

5) การป้องกันการเสพติด หมายถึง การหยุดปัญหาที่เกิดจากยาเสพติดก่อนที่ปัญหานั้นจะเกิดขึ้น ผลเกิดจากการป้องกันจะเป็นการลดปริมาณของยาเสพติด และผู้ติดยาเสพติดให้น้อยลง

6) การแก้ปัญหายาเสพติด หมายถึง การดำเนินการเพื่อให้ผู้ติดยาเสพติดอยู่ แล้วให้ลด ละ เลิก การเสพยาเสพติด รวมถึงการบำบัดรักษาด้วย

7) โรงเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งรวมทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และหรือระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา แบ่งตามขนาดของโรงเรียน โดยใช้จำนวนนักเรียนเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง คือ

โรงเรียนที่มีนักเรียนตั้งแต่ 1 - 499 คน จัดเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก

โรงเรียนที่มีนักเรียนตั้งแต่ 500 - 1,499 คน จัดเป็นโรงเรียนขนาดกลาง

โรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า 1,499 คน จัดเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่

8) ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ข้าราชการครูที่ดำรงตำแหน่งครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการโรงเรียน และรวมถึงผู้ที่รักษาการในตำแหน่งตามมาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 ด้วย

9) ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายปกครอง หมายถึง ข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยครูใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียน ที่ผู้บริหารโรงเรียนมอบหมายให้ดูแลงานในฝ่ายปกครอง และรวมถึงข้าราชการครูที่ผู้บริหารโรงเรียนแต่งตั้งหรือมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นหัวหน้าฝ่ายปกครอง ในกรณีที่โรงเรียนยังไม่ได้กำหนดตำแหน่งผู้ช่วยฝ่ายปกครองด้วย

10) ครูผู้สอน หมายถึง ข้าราชการครูที่ดำรงตำแหน่งซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้สอนในหน่วยงานทางการศึกษาตามมาตรา 30 (ก) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ คือ

1) โรงเรียนมัธยมศึกษาได้ทราบสภาพปัจจุบัน ของการดำเนินการ และปัญหาในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหาสาเหตุคิดในโรงเรียนและนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบาย และวางแผนเพื่อพัฒนางานป้องกันและแก้ปัญหา การเสพยาเสพติดของนักเรียนในโรงเรียนได้

2) โรงเรียนมัธยมศึกษา นำผลการศึกษาวิจัยไปเป็นแนวทางในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหานักเรียนติดยาเสพติดของโรงเรียน และใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแนวปฏิบัติให้เหมาะสมยิ่งขึ้น